

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U ZAGREBU
Avenija Dubrovnik 6 i 8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Upravni sud u Zagrebu, po sucu toga suda Ivanu Levaku, te zapisničarki Mateji Marjanović, u upravnom sporu

kojega zastupa opunomoćenik mag.iur., protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, R. F. Mihanovića 9, kojega zastupa opunomoćenik dipl.iur, prema generalnoj punomoći Su-158/20, uz sudjelovanje zainteresirane osobe

radi rješavanje spora između korisnika i operatora, nakon zaključene javne i usmene rasprave dana 17. prosinca 2021. godine, u nazočnosti opunomoćenika tužitelja i tuženika, a u odsutnosti uredno pozvane zainteresirane osobe, dana 24. prosinca 2021. godine,

presudio je

Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje odluke Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-08/19-01/1398, URBROJ: 376-05-2-21-07 od 4. svibnja 2021. godine.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio tužbu ovom sudu dana 11. lipnja 2021. godine protiv odluke Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-08/19-01/1398, URBROJ: 376-05-2-21-07 od 4. svibnja 2021. godine, kojom se usvaia zahtjev za rješavanje spora korisnika

te se nalaže operatoru javnih komunikacijskih usluga da u roku od 15 dana od dana primitka ove odluke korisniku u cijelosti otpiše naknadu za prijevremeni raskid ugovora i naknadu za opremu, odnosno sva zaduženja i račune izdane nakon 16. travnja 2019. godine.

2. Pobijanu odluku tužitelj osporava u cijelosti, u prvome redu radi pogrešne primjene materijalnog prava i pravila upravnog postupka. Naime, tuženik je temeljem zaprimljenog zahtjeva (dalje u tekstu: Korisnik) od 18. prosinca 2019. pokrenuo postupak rješavanja spora između Korisnika i tužitelja, a koji je normiran u članku 51. Zakona o elektroničkim komunikacijama ("Narodne novine", broj: 73/2008, 90/2011, 133/2012, 80/2013, 71/14. i 72/17. - dalje u tekstu: ZEK). Odlukom donesenom u naprijed navedenom postupku usvojen je zahtjev za rješavanje spora Korisnika, te je tužitelju kao

operatoru javnih komunikacijskih usluga naloženo da u roku od 15 dana od dana primitka navedene Odluke u cijelosti otpiše naknadu za prijevremeni raskid ugovora i naknadu za opremu, odnosno sva zaduženja i račune izdane Korisniku nakon 16. travnja 2019. Navedenu odluku tužitelj je osporavao, te je po podnesenoj tužbi radi poništenja navedene odluke donesena presuda Upravnog suda u Zagrebu, Poslovni broj: Usl-1022/20 od 19. ožujka 2021., kojom je poništena odluka Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-08/19-01/1398, URBROJ: 376-05-2-20-4 od 28. veljače 2020., a tuženiku je naloženo da donese novu odluku o zahtjevu za rješavanje spora od 18. prosinca 2019. Pobijanom odlukom ponovno je na pogrešan način primijenjeno materijalno pravo, te su povrijeđena pravila upravnog postupka. Tužitelj i nadalje ističe da je u svome očitovanju tijekom postupka pred tuženikom predlagao tuženiku da zahtjev Korisnika bude odbačen kao nedopušten. Naime, Korisnik je neosporno zahtjev podnio 18. prosinca 2019., a što je izvan roka definiranog člankom 51. stavkom 1. ZEK-a prema kojem „krajnji korisnik usluga može podnijeti zahtjev za rješavanje spora Agenciji u roku od 30 dana od dana dostavljanja pisanog odgovora povjerenstva za pritužbe potrošača iz članka 50. stavka 13. ovoga Zakona". Navedeno je tužitelj u postupku pred tuženikom nadalje obrazložio činjenicom kako je ispunio svoju obvezu dostave odluke pisanog odgovora povjerenstva za pritužbe potrošača iz članka 50. stavka 13. ZEK-a, i to dana 16. srpnja 2019. Tužitelj osobito naglašava da je između stranaka nesporno kako je Korisniku otpremljena odluka Povjerenstva na adresu

te da je 16. srpnja 2019. godine Korisnik obavijestio u prispijeću pošiljke od strane ovlaštenog pružatelja poštanskih usluga. Nadalje, između stranaka je nesporno da je Korisnik propustio preuzeti pošiljku, i u naknadno ostavljenom roku od pet radnih dana u kojem je roku Korisnik mogao preuzeti pošiljku u pošti. Zaključno, s obzirom kako je propisani rok od 30 dana u kojem je Korisnik ovlašten na podnošenje zahtjeva tuženiku istekao dana 15. kolovoza 2019., to je zahtjev Korisnika za rješavanje spora predan 18. prosinca 2019., sukladno članku 51. stavku 1. ZEK-a nedopušten. Tužitelj ističe da bi se shvaćanjem koje tuženik u pobijanoj odluci iznosi, smatralo zakonitim da Korisnik nebrojeno puta odbije ili propusti preuzimanje pošiljke, a da unatoč tome u svako doba i po proteku bilo kojeg vremenskog perioda, kada odluči preuzeti pošiljku ima pravo podnijeti tuženiku zahtjev za rješavanje spora, čime se dovodi do pravne nesigurnosti. U dijelu materijalnog prava, koje se odnosi na tužitelja koji je osoba privatnog prava pobijana odluka nema temelja u pretplatničkom ugovoru između Korisnika, niti u Općim uvjetima poslovanja tužitelja, te je u suprotnosti sa Zakonom o poštanskim uslugama ("Narodne novine", broj: 144/12., 153/13. i 78/15.) u kojemu je članku 37. stavku 6. propisano sljedeće: „Ako je primatelju ili osobi ovlaštenoj za primitak pošiljke ostavljena obavijest u skladu sa stavicima 3. i 5. ovoga članka, nadnevak ostavljanja obavijesti u tom se slučaju smatra nadnevkom uručenja pošiljke". Slijedom toga, evidentno je da je tužitelj uručio Korisniku odluku povjerenstva za pritužbe potrošača. Nadalje, pobijana odluka i u njoj zauzeto shvaćanje je u suprotnosti sa postupkom propisanim ZEK-om, koji jasno u članku 51. propisuje prekluzivne rokove u kojima se može podnijeti zahtjev za rješavanje spora, kao i Pravilniku o načinu i uvjetima obavljanja djelatnosti elektroničkih komunikacijskih mreža i usluga. Tužitelj osobito ističe da je osoba privatnog prava, a ne javnopravno tijelo, te da ne može provoditi dostavu po propisima za osobe javnog prava. Tužitelj zahtijeva zaštitu suda radi zaštite načela zakonitosti iz članka 5. Zakona općem upravnom postupku, kao i načela iz članka 5. ZEK-a, uključujući načela objektivnosti, transparentnosti,

nediskriminacije i, razmjernosti, te regulatorne predvidivosti i zaštite tržišnog natjecanja.

3. Slijedom iznesenog tužitelj predlaže da sud poništi odluku Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-08/19-01/1398, URBROJ: 376-05-2-21-07 od 4. svibnja 2021. godine, te zahtjev korisnika

od 18. prosinca 2019. za rješavanjem spora između krajnjeg korisnika i operatora upućen Hrvatskoj regulatornoj agenciji za mrežne djelatnosti odbaci kao nedopušten.

4. U svom odgovoru na tužbu tuženik ostaje kod razloga i navoda iznijetih u obrazloženju pobijanog rješenja, te predlaže da sud odbije tužbu i tužbeni zahtjev. S time u vezi osobito naglašava da je između stranaka nesporno kako je zainteresiranoj osobi otpremljena odluka Povjerenstva na adresu

te da je 16. srpnja 2019. zainteresirana osoba obaviještena o primijeci pošiljke od strane ovlaštenog pružatelja poštanskih usluga. Također, smatra nespornim da je zainteresirana osoba propustila preuzeti pošiljku i u naknadno ostavljenom roku od pet radnih dana u kojem roku je zainteresirana osoba mogla preuzeti pošiljku u pošti. S obzirom da je propisani rok od 30 dana u kojem je zainteresirana osoba ovlaštena na podnošenje zahtjeva tuženiku istekao 15. kolovoza 2019., te kako je zahtjev zainteresirane osobe za rješavanje spora predan 18. prosinca 2019., to smatra kako je isti sukladno članku 51. stavku 1. ZEK-a nedopušten. Napominje kako tuženik svoje pravno shvaćanje ne mijenja, a sada niti ne obrazlaže u osporavanoj odluci, čime smatra kako je izvršena povreda iz članka 98. stavka 5. Zakona o općem upravnom postupku ("Narodne novine", broj: 47/09. dalje: ZUP). U tom smislu napominje da bi se shvaćanjem koje tuženik u osporavanoj odluci iznosi, smatralo zakonitim da zainteresirana osoba nebrojeno puta odbije ili propusti preuzimanje pošiljke, a da unatoč tome u svako doba i po proteku bilo kojeg vremenskog razdoblja, kada odluči preuzeti pošiljku, ima pravo podnijeti tuženiku zahtjev za rješavanje spora. Time smatra kako dolazi do pravne nesigurnosti. U dijelu materijalnog prava koje se odnosi na tužitelja, koji je osoba privatnog prava, ističe kako osporavana odluka nema temelja u pretplatničkom ugovoru između zainteresirane osobe niti u Općim uvjetima poslovanja tužitelja, te je u suprotnosti sa Zakonom o poštanskim uslugama (članak 37. stavak 6.). Slijedom toga, tvrdi kako je evidentno da je tužitelj zainteresiranoj osobi uručio odluku Povjerenstva za pritužbe potrošača. U prilog svojih tvrdnji poziva se na dosadašnju, u pravu utemeljenu praksu tuženika iz rješenja, KLASA: UP/I-344-08/16-01/1550, URBROJ: 376-OS-17-3 od 15. veljače 2017., gdje tuženik u identičnom slučaju odbacuje zahtjev za rješavanjem spora. Posebno ističe da je osoba privatnog prava, a ne javnopravno tijelo, te da ne može provoditi dostavu po propisima za osobe javnog prava. Zahtijeva zaštitu suda radi zaštite načela zakonitosti iz članka 5. ZUP-a, kao i načela iz članka 5. ZEK-a, uključujući načela objektivnosti, transparentnosti, nediskriminacije i razmjernosti, te regulatorne predvidivosti i zaštite tržišnog natjecanja. Tuženik prvenstveno ističe kako je u provedenom upravnom postupku utvrdio sve činjenice koje su od važnosti za donošenje zakonitog i pravilnog upravnog akta, poštujući pri tome načelo zakonitosti iz članka 5. ZUP-a i načelo utvrđivanja materijalne istine iz članka 8. ZUP-a, te da je osporavana odluka u svemu obrazložena i u skladu s odredbom članka 98. stavka 5. ZUP-a. Uzimajući u obzir da je tuženik u ponovnom postupku vezan pravnim shvaćanjem i primjedbama suda, to je tuženik zaključkom od 6. travnja 2021. pozvao zainteresiranu osobu da se pisanim putem očituje je li zaprimila odluku Povjerenstva za pritužbe potrošača od 7. srpnja 2019., i ako je, kada je istu zaprimila, te da dostavi eventualne nove dokaze u prilog svojih navoda. Tuženik je zaprimio

budući da nikada nije sa njim obnovio ugovor, niti ga potpisao. Stoga ih je molio da mu dostave potpisani ugovor za kojeg su tvrdili prvo da ističe 25. ožujka 2020. godine, a onda da ističe 11. siječnja 2020. godine. Nadalje u pogledu istog imenovani je poslao reklamaciju na rješenje prigovora od 15. svibnja 2019. i reklamaciju na rješenje prigovora od 28. svibnja 2019. godine. Isti su mu poslali Odluku o reklamaciji od 10. srpnja 2019. godine, kojim su mu odbili reklamaciju kao neosnovanu. Ujedno želi napomenuti da nikada nije dobio primjerak Ugovora, isto tako nije bio zadovoljan sa uslugom i brzinom interneta, te je i upozoravao na loš Internet i nekvalitetnu uslugu. No, nije nailazio na njihovo razumijevanje jedino su mu uredno slali rate za uslugu, koja je bila nekvalitetna i koju nije mogao koristiti zbog lošeg interneta, pa je bio prisiljen otkazati.

6. Tužbeni zahtjev nije osnovan, a prema slobodnom uvjerenju suda, te na temelju razmatranja svih pravnih i činjeničnih pitanja, shodno članku 55. stavku 3. Zakona o upravnim sporovima.

7. Tijekom postupka izvršen je uvid u cjelokupni spis predmeta, te spis tuženika, a posebice u odluku Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-08/19-01/1398, URBROJ: 376-05-2-21-07 od 4. svibnja 2021. godine (stranica 9-10 spisa), odluku Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-08/19-01/1398, URBROJ: 376-05-2-20-4 od 28. veljače 2020. godine (stranica 11-12 spisa), prigovor zainteresirane osobe od 17. svibnja 2019. godine (stranica 20 spisa), obavijest o prigovoru od 28. svibnja 2019. godine (stranica 21 spisa), odluku o reklamaciji od 10. srpnja 2019. godine (stranica 20-22 spisa), reklamaciju na rješenje prigovora od 15. svibnja 2019. godine, rješenje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-08/16-01/1550, URBROJ: 376-05-17-3 od 15. veljače 2017. godine (stranica 28 spisa), zahtjev za rješavanje spora od 18. prosinca 2019. godine (stranica 29 spisa), te zaključak Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-08/19-01/1398, URBROJ: 376-05-2-21-05 od 6. travnja 2021. godine.

8. Kod donošenja odluke u ovom predmetu sud je polazio od sadržaja pobijanog rješenja od 4. svibnja 2021. godine, kojom se usvaja zahtjev za rješavanje spora korisnika javnih komunikacijskih usluga te se nalaže operatoru da u roku od 15 dana od dana primitka ove odluke korisniku u cijelosti otpiše naknadu za prijevremeni raskid ugovora i naknadu za opremu, odnosno sva zaduženja i račune izdane nakon 16. travnja 2019. godine. Naime, presudom je poništena odluka HAKOM-a, KLASA: UP/I-344-08/19-01 /1398, URBROJ: 376-05-20-4 od 28. veljače 2020., te je predmet vraćen na ponovni postupak, s time da je presudom naloženo HAKOM-u da u roku od 30 dana od dana dostave presude donese novu odluku o zahtjevu za rješavanje spora korisnika od 18. prosinca 2019. godine. Sukladno navedenom, a nakon zaprimljene presude, HAKOM je ponovno pokrenuo postupak rješavanja spora između korisnika i u skladu sa odredbama članka 51. Zakona o elektroničkim komunikacijama ("Narodne novine", broj: 73/08, 90/11, 133/12, 80/13, 71/14. i 72/17. - dalje: ZEK). Tako HAKOM kao nacionalna regulatorna pravna osoba s javnim ovlastima, između ostalog, rješava i prigovore korisnika u vezi s pružanjem usluga, prigovore korisnika na iznose kojima su zaduženi za pružene usluge, prigovore na kakvoću pruženih usluga, te zbog povreda odredaba pretplatničkog ugovora, na temelju mišljenja Povjerenstva za zaštitu prava korisnika, kao savjetodavnog tijela HAKOM-a. HAKOM je zaključkom od 6. travnja 2021. zatražio od korisnika da se pisanim putem očituje glede zaprimljene presude, te u skladu s danom uputom iz obrazloženja presude, a radi ocjene pravodobnosti zahtjeva za

rješavanje spora pri HAKOM-u, da se dodatno očituje je li zaprimio odluku o reklamaciji, i ako je, kada je istu zaprimio. Na navedeni zaključak korisnik se očitovao dopisom od 13. travnja 2021. u kojem je naveo da nema odluku o reklamaciji od 7. srpnja 2019., kao i da je svu dokumentaciju kojom raspolaže dostavio HAKOM-u, te Upravnom sudu u Zagrebu prilikom očitovanja. Tužitelj navodi kako nema osnove za odobrenje predmetnih računa, te potvrđuje ispravnost ugovornog odnosa i naplatu naknade za prijevremeni raskid ugovora i naplatu opreme. Ističe, kako je korisniku poslana odluka o reklamaciji na adresu , te je 16. srpnja 2019. korisnik obaviješten o prispijeću pošiljke od strane ovlaštenog pružatelja poštanskih usluga. Međutim, korisnik je propustio preuzeti pošiljku, te je pošiljka bila pet radnih dana u pošti, da je obvezu dostave odluke povjerenstva korisniku ispunio, te da je za nezaprimanje odluke odgovoran korisnik, jer istu nije preuzeo, kao dokaz navedenom dostavlja presliku povrata pošiljke. Navodi kako je rok od 30 dana za podnošenje zahtjeva za rješavanje spora HAKOM-u istekao, obzirom da je isti predan HAKOM-u 18. prosinca 2019., te da je isti nedopušten. Stoga tužitelj traži da se zahtjev za rješavanje spora korisnika odbaci kao nedopušten. Dodatno navodi kako je korisnik 19. studenog 2019. dostavio opremu, te da je upisano odobrenje za naplatu vraćene opreme, o čemu su korisnika obavijestili telefonskim putem dana 20. prosinca 2019. godine. Dakle, uzimajući u obzir pravno stajalište suda, dodatno očitovanje korisnika od 13. travnja 2021. u kojem je naveo da nema Odluku o reklamaciji od 7. srpnja 2019., te dopis od 11. prosinca 2019. u kojem navodi korisniku kako su odlučili o prigovoru i reklamaciji i da korisnik može ostvariti zaštitu svojih prava podnošenjem zahtjeva za rješavanje spora HAKOM-u, korisnik je imao pravo podnijeti zahtjev za rješavanje spora pri HAKOM-u u roku od 30 dana od 11. prosinca 2019., dakle do 10. siječnja 2020. Kako je korisnik 18. prosinca 2019. podnio zahtjev za rješavanje spora HAKOM-u u skladu s danom uputom suda, utvrđeno je da je isti podnesen u skladu s rokom definiranim člankom 51. stavkom 1. ZEK-a, te je HAKOM na temelju zaprimljenog zahtjeva korisnika proveo postupak rješavanja spora. Uvidom u cjelokupan spis predmeta utvrđeno je da nije dostavio presliku pretplatničkog ugovora iz kojeg bi bilo vidljivo je li ugovor sklopljen uz ugovornu obvezu, koja usluga je bila ugovorena, te koji iznos mjesečne naknade je ugovoren, osobito imajući na umu da korisnik osporava da je obnovio/sklopio ugovor po kojem ga tereti. Također, nije dostavio preslike računa za svibanj i lipanj 2019., temeljem kojih je korisniku naplaćena naknada za prijevremeni raskid ugovora, te naknada za opremu. Kako nije moguće utvrditi koji je iznos mjesečne naknade ugovoren, posljedično nije moguće utvrditi je li iznos kojeg potražuje od korisnika osnovan. U odnosu na navode kako je korisnik 19. studenog 2019. dostavio opremu, te da je upisano odobrenje za naplatu vraćene opreme o čemu su korisnika obavijestili telefonskim putem, 20. prosinca 2019., nije dostavio karticu korisnika sa ispisom otvorenih i zatvorenih stavaka temeljem koje bi se moglo utvrditi da je predmetno financijsko odobrenje od strane provedeno, te koja su u konačnici potraživanja prema korisniku. Iz dostavljene dokumentacije je utvrđeno da je potvrdio da je korisnik zatražio 1. travnja 2019. trajno isključenje pretplatničkog odnosa, te da je korisnik dostavio vlastoručno potpisani zahtjev za trajno isključenje. nije dostavio dokaz kojim dokazuje kada je točno korisnik dostavio zahtjev već samo navodi da je isključenje izvršio 15. svibnja 2019. Slijedom navedenog, sukladno članku 20. stavku 3. Pravilnika o načinu i uvjetima obavljanja djelatnosti elektroničkih komunikacijskih mreža i usluga ("Narodne novine", broj: 154/11, 149/13, 82/14, 24/15, 42/16. i 68/19., dalje: Pravilnik), u slučaju kada pretplatnik jasno zatraži raskid pretplatničkog ugovora

operator mu, uz pisanu obavijest o raskidu, navedeni raskid mora omogućiti neovisno o postojanju potraživanja operatora prema navedenom pretplatniku, i to kod pretplatničkih ugovora u nepokretnim mrežama u roku od dvanaest (12) radnih dana od dana u kojem je raskid zatražen. Korisnik nije obavezan platiti dospjeli račun koji se odnosi na period nakon isteka roka u kojem je operator dužan omogućiti raskid ugovora. Ukoliko je smatrao da zahtjev nije bio valjan o istome je korisnika trebao uputiti i obavijestiti pisanim putem. nije dostavio nikakav dokaz o navedenom, niti je dostavio snimku razgovora sa službom za korisnike, kojim bi dokazao navedeno, stoga je bio u obvezi izvršiti raskid ugovora 16. travnja 2019., te u cijelosti otpisati sva zaduženja i račune izdane nakon 16. travnja 2019. Slijedom navedenog, utvrđeno je kako nije dostavio svu relevantnu dokumentaciju potrebnu za rješavanje spora korisnika, stoga je HAKOM odlučio usvojiti zahtjev korisnika, te je uz primjenu članka 29. stavka 11. Pravilnika, obavezan u roku od 15 dana od dana primitka ove odluke korisniku u cijelosti otpisati naknadu za prijevremeni raskid ugovora i naknadu za opremu, odnosno sva zaduženja i račune izdane nakon 16. travnja 2019.

9. Sud smatra da je pobijana odluka zasnovana na zakonu, te je prihvatio stajalište (obrazloženo) tuženika o obvezi tužitelja da izvrši raskid ugovora s danom 16. travnja 2019. godine, te otpiše u cijelosti sva zaduženja i račune izdane nakon tog datuma, a time i naknadu za privremeni raskid ugovora i naknadu za opremu. Nadalje, sud smatra da je tuženik valjano proveo postupak rješavanja spora temeljem zahtjeva za rješavanje spora ovdje zainteresirane osobe od 18. prosinca 2019. godine. koji je podnesen u skladu s rokom iz članka 51. stavka 1. ZEK. Naime, korisnik zaprimio je dopis tužitelja od 11. prosinca 2019. godine, u kojem se navodi da je sukladno ZEK-u tijekom 2019. godine, tužitelj po važećim propisima proveo cjelokupnu proceduru rješavanja prigovora i reklamacije ovdje zainteresirane osobe, te stoga isti nema zakonske osnove za ponovnim rješavanjem istoga i ostaje kod svih prethodnih rješenja zahtjeva zainteresirane osobe. Tužitelj navodi da zainteresirana osoba može ostvariti zaštitu svojih prava podnošenjem zahtjeva za rješavanje spora HAKOM-u, odnosno podnošenjem tužbe nadležnom sudu, budući da je već odlučeno o prigovoru i reklamaciji, o čemu je tužitelj izvijestio zainteresiranu osobu. Međutim, tužitelj nije ispunio obvezu dostave odluke Povjerenstva korisniku dana 16. srpnja 2019. godine, na način kako isti obrazlaže, i to primjenom članka 85. ZUP-a, već primjenom članka 37. stavka 6. Zakona o poštanskim uslugama. Tako je korisnik dana 16. srpnja 2019. godine obaviješten o prispjehu pošiljke od strane ovlaštenog pružatelja poštanskih usluga, te je propustio preuzeti pošiljku, koja je bila pet radnih dana u pošti, a na što se korisnik nije obazirao. Stoga ovdje tužitelj smatra da je ispunio obvezu dostave odluke Povjerenstva, a što je vidljivo iz preslike povrata pošiljke, s time da je za nezaprimanje odluke odgovoran korisnik. Time je korisniku po mišljenju tužitelja istekao rok od 30 dana za javljanje HAKOM-u, pa je zahtjev korisnika za rješavanje spora od 18. prosinca 2019. godine nedopušten pred HAKOM-om shodno članku 51. stavku 1. ZEK-a. Stoga tužitelj smatra da HAKOM treba odbaciti zahtjev za rješavanje spora kao nedopušten. No, iz priležne presude Visokog upravnog suda RH, Poslovni broj: Usž-3541/2021-2 od 12. studenog 2021. godine je razvidno da se neosnovano tužitelj poziva na Zakon o poštanskim uslugama, budući se isti ne primjenjuje na predmetnu dostavu, već dolazi do primjene ZUP. Jer, prema članku 38. Zakona o poštanskim uslugama, ako poseban zakon uređuje uručivanje određenih poštanskih pošiljaka na drugačiji način od načina i uvjeta utvrđenih tim zakonom, davatelj poštanskih usluga mora uručiti poštansku pošiljku na način i uz uvjete uređene posebnim zakonom. U konkretnom slučaju tužitelj nije postupao po

članku 85. ZUP-a, to se dostava navedenog odgovora Povjerenstva tužitelja niti ne smatra urednom, pa ne može biti na štetu potrošača u smislu početka tijeka roka za podnošenje zahtjeva tuženiku, a shodno članku 51. stavku 1. ZEK-a. Stoga je tuženik pravilno u ponovljenom postupku uzeo u obzir dopis tužitelja ovdje zainteresiranoj osobi od 11. prosinca 2019. godine kao relevantan za računanje roka za podnošenje zahtjeva za rješavanje spora, te je valjano zaključio da je zahtjev podnesen u roku, pa je tuženik rješavao zahtjev za rješavanjem spora zainteresirane osobe meritorno.

10. Uslijed iznijetog, a na temelju članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima, odlučeno je kao u izreci presude.

U Zagrebu, 24. prosinca 2021. godine

Sudac:
Ivan Levak, v.r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog suda u dovoljnom broju primjeraka za sud i sve stranke u sporu, u roku od 15 dana od dana dostave presude. Žalba odgađa izvršenje pobijane presude (članak 66. stavak 5. ZUS-a).

točnost otpavka – ovlaštteni službenik
Mateja Marjanović

**PRIJEMNI ŠTAMPILJ
REPUBLIKA HRVATSKA
376 HAKOM**

Primljeno: 19.01.2022., 19:27:34 h		
Klasifikacijska oznaka:	Ustrojstvena jedinica:	
034-07/21-01/59	376-08/IP	
Urudžbeni broj:	Prilozi:	Vrijednost:
437-22-06	0	

d2846273